

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3255/2019
12.03.2020.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца – противтужених АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., које заступа пуномоћник Оливер Мудић, адвокат у ..., против туженог – противтужиоца ДД из ..., кога заступа пуномоћник Дејан Мудринић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1972/19 од 09.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог - противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1972/19 од 09.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог - противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1972/19 од 09.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 7191/14 од 24.01.2019. године, која је исправљена решењем истог суда П 7191/14 од 13.02.2019. године, обавезан је тужени – противтужилац (у даљем тексту: тужени) да тужиоцима – противтуженима (у даљем тексту: тужиоци) исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове тужиоцу АА износ од 40.000,00 динара, тужиоцу ББ износ од 50.000,00 динара, тужиоцу ВВ износ од 60.000,00 динара и тужиоцу ГГ износ од 55.000,00 динара, за претрпљени страх тужиоцима АА и ББ износе од по 60.000,00 динара, тужиоцу ВВ износ од 45.000,00 динара и тужиоцу ГГ износ од 50.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа тужиоцима АА и ББ износе од по 100.000,00 динара, тужиоцу ВВ износ од 70.000,00 динара и тужиоцу ГГ износ од 80.000,00 динара, све наведено са законском затезном каматом од пресуђења до исплате; одбијени су делови тужбених захтева на име накнаде нематеријалне штете преко досуђених износа до тражених износа, као и тужбени захтеви за накнаду материјалне штете у износима од по 9.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.05.2014. године до исплате; одбијен је противтужбени захтев да се обавезу тужиоци АА и ББ да туженом солидарно исплате на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и душевне болове због повреде части и угледа износе од по 350.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 300.000,00 динара, као и захтев туженог за накнаду трошкова поступка, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате; обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка у

износу од 536.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, а одбијен је захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на трошкове поступка од пресуђења до извршности.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1972/19 од 09.05.2019. године жалба туженог је делимично усвојена, делимично одбијена и првостепена пресуда преиначена тако што су одбијени усвајајући делови тужбених захтева на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, усвајајући делови тужбених захтева на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и страх преко износа од по 40.000,00 динара за сваког тужиоца и за сваки наведени основ, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, и захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка преко износа од 467.800,00 динара, док је у преосталом делу првостепена пресуда потврђена; обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 23.800,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог. У конкретном случају ревидент не указује, нити има потребе да се размотре правна питања од општег интереса, као ни правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе јер се ревизијом ни не указује на постојање супротних правоснажних пресуда у истој или сличној чињеничноправној ситуацији.

Из изнетих разлога на основу члана 404. става 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници је поднета 16.09.2014. године, а противтужба 24.03.2015. године. Вредност предмета спора побијаног дела по тужби за сваког тужиоца појединачно износи 80.000,00 динара, што је противвредност износа од 672,00 евра на дан подношења тужбе. Вредност предмета спора побијаног дела по противтужби износи 1.000.000,00 динара, што је противвредност износа од 8.326 евра на дан подношења противтужбе.

У овом имовинскоправном спору тужбени захтеви се односе на новчано потраживање, при чему тужиоци нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, те се вредност појединачних тужбених захтева на основу аналогне примене члана 30. става 2. ЗПП, не сабира. Како вредност предмета спора побијаног дела по тужби, посматрајући појединачно за сваког тужиоца, не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, и како вредност предмета спора побијаног дела по противтужби, такође, не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења противтужбе, Врховни касациони суд је установио да је ревизија недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**